

Phần 1

Tiếng loa phóng thanh từ phòng vé vang lên báo hiệu chuyến xe khách cuối cùng đi Lâm Đồng đã đến giờ xuất bến.

Thúy Vy tắt tả tay xách nách mang, cô mong sao cho đuổi kịp chuyến xe. Rồi bước chân Thúy Vy cũng kịp đặt lên cửa xe vừa lúc xe chuyển bánh.

Cô thở phào đưa tay lên quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên gương mặt thanh thanh còn hơi hướm của mùi giăng đường.

Hướng theo tay người chủ xe chỉ chỗ ngồi, Vy vất vả kéo hai chiếc va ly to đùng của mình lách qua hàng đồng hồ, hàng người chật cứng để đi đến bên chiếc ghế duy nhất còn lại trên xe.

Đặt người ngồi xuống băng ghế của mình, cô khom xuống đẩy chiếc valy đang áng ngữ giữa xe vào băng ghế, nhưng làm mãi chỉ đẩy vào được một chiếc.

Vy khẽ chặc lưỡi, bật đứng lên nhắc chiếc valy còn lại, bất chợt Vy cúi nhủ người khi xe tăng tốc. Cô té ập vào người ngồi bên cạnh và một tiếng ối vang lên.

Vy luống cuống bật ngồi dậy. Cô lấm lét nhìn gương mặt người đàn ông bên cạnh. Cô chợt thốt người khi nhận ra gương mặt của một người đàn ông. Một vài tiếng cười khe khẽ phát ra vì chế nhạo.

Thúy Vy ngượng chín người, cúi gằm mặt xuống, may nhờ có chiếc valy rơi xuống áng ngữ giữa hai người, nếu không có lẽ... Cô đã ôm chầm lấy người ta rồi.

- Ô... xin lỗi.

Vy lí nhí đáp lời, mặt vẫn không thôi bùng đỏ vì thẹn. Cô chờ nghe lời đáp của người khách đồng hành nhưng chỉ nhận thoáng một tiếng ậm ừ khó chịu.

Bất giác Vy ngẩng nhìn lên và chợt bắt gặp bàn tay người đàn ông đang đưa lên xoa trán. Một cục u hiện rõ với vết bầm nơi ấy.

- Thôi chết rồi! - Thúy Vy giật thót cả người kêu thảm trong bụng, cô chợt nhớ chiếc valy của cô đã rơi đúng vào người đàn ông. Chết thật!

Rồi Vy loay hoay cố tìm lấy chai dầu gió trong túi xách rứt rề đưa cho anh ta...

- Anh... ơ chú... Cầm lấy xài...

Vy khó chịu mở lời, cô thấy gọi chú vẫn không xong, người không già cũng không còn quá trẻ để cô gọi bằng anh.

Người đàn ông có phần dịu lại, nhưng vẫn đáp không mấy thiện cảm.

- Không cần lắm đâu.

Nói thế, anh ta cũng tự nhắc chiếc valy của Vy tự bao giờ vẫn còn nằm trên đui đứng lên đặt vào gian hành lý xe. Xong đâu đó, anh lại ngồi xuống tựa lưng vào ghế giữ im lặng.

Thúy Vy vội nhẹ gật đầu tỏ ý cảm ơn. Ngần ngừ giây lát, cô lại đưa ra chai dầu cho người đàn ông.

Vy ngập ngừng nói:

- Ông cầm lấy xoa vết bầm... tôi... tôi thật xin lỗi...

Người đàn ông đưa mắt nhìn Vy một lượt rồi lắc đầu nói:

- Cô cất đi. Tôi không quen dùng dầu khi đi xe.

Chỉ được mấy tiếng như thế rồi người đàn ông lại quay mặt nhìn ra ngoài, không tiếp chuyện với cô nữa.

Vy hơi thẹn trước thái độ của người đàn ông. Người trông dễ nhìn nhưng sao lại có gương mặt lạnh lẽo đến khiếp thế. Người ta đã chịu lỗi, thế mà lại hẹp hòi làm khó.

Cất chai dầu vào túi xách, Vy quay mặt nhìn thẳng về phía trước, chẳng buồn để ý đến người khách đồng hành khó tính bên cạnh cửa.

Gió ngoài cửa xe lùa vào mát lạnh làm tinh thần Vy thêm phần chán hơn. Cô đưa mắt dõi nhìn ra cảnh vật ven đường, một màu xanh cây lá rợp cả chân trời.

Lần đầu tiên rời khỏi nhà không người theo dõi, dẫn dắt, Vy mang tâm trạng hăm hở của một chú chim non vừa rời tổ mẹ, trong đôi cánh lao nhanh vào bầu trời rộng lớn với những khát vọng cháy bỏng.

Một chút lo âu trước cạm bẫy cuộc đời, nhưng không vì thế mà Vy ngăn lòng nhiệt tâm của tuổi trẻ. Vy mừng rỡ giờ đây nơi căn nhà nhỏ ấm cúng của cô, có gương mặt lo âu của ba mẹ đang táo tác nhờ người ngược xuôi tìm kiếm, lo lắng không biết giờ đây cô đi về nơi đâu?

Vy mặc kệ, cô không muốn cứ mãi phụ thuộc vào gia đình, cả vật chất lẫn tinh thần. Cái tính bướng bỉnh, lẩn tránh, sự ham muốn thử sức vào cuộc đời đã làm cho một người con gái chỉ biết ăn rồi học như Vy dám trốn nhà một mình đi làm việc.

Nghĩ lại, tội của Thúy Vy không biết bao nhiêu mà kể. Lúc đi thi đại học, ba mẹ bảo nên thi vào tài chính ngân hàng, thế mà Vy lại ương bướng lén lút chọn vào lâm nghiệp, để rồi học suốt mấy năm trời đến ra trường mà ba mẹ vẫn không hề hay biết.

Đã thế, chẳng chịu yên thân công việc mà gia đình lo cho ở thành phố, dùng dùng đi thu dọn quần áo trốn ba mẹ lên cái xứ cao nguyên heo hút này để nhận việc.

Mọi người ai cũng bảo đầu óc Thúy Vy có vấn đề, nếu không điên cũng là một đứ "man".

Vy mặc kệ lời ai nói, tại họ không hiểu cái lý do đã biến cô thành "con man" thế này thôi mà.

Nếu họ biết, chỉ một lần đọc được sách "Điều kỳ thú của thiên nhiên" với những loài thảo mộc kỳ dị, những khu rừng già bí ẩn, đã khiến cô thích thú đến mê tít, thì sẽ hiểu tại sao cô đi theo cái nghề này.

Nhưng mặc, nói đi nói lại, thật ra Vy chỉ cốt bảo chữa cho mình. Giờ này chắc mẹ đang lo cho cô đến phát ốm. Có bao giờ cô đi xa mà không có mẹ hoặc ba theo cùng đâu.

Vy khẽ chặc lưỡi, cô thấy hối hận quá, lại muốn quay về, nhưng không được. Đã nói là quyết chí tự lập rồi mà.

Đành vậy, ở nhà cô cũng chẳng để lại lá thư cho ba mẹ là gì. Chắc mẹ sẽ không sao đâu.

Vy lại thăm nhủ tự an ủi nỗi lòng mình vậy, niềm ân hận trong cô nhanh chóng tan biến như cơn gió lốc vù qua xe.

Chiếc xe vẫn tiếp tục hành trình lên đèo xuống dốc của nó. Thúy Vy ngã đầu tựa vào thành ghế, khoan tay vào người cho ấm rồi mơ màng hướng mắt ra xa.

Từng đợt gió ào qua xe len vào khung cửa nơi Vy ngồi, lạnh lạnh buốt nhẹ ru Vy vào giấc ngủ bao giờ chẳng biết. Cô chìm sâu vào giấc ngủ say sưa, quên đi mọi sự xung quanh.

Thúy Vy giật mình tỉnh giấc sau cái lay vai nhẹ. Cô choàng tỉnh ngơ ngác nhìn. Bất chợt cô hoảng hốt, bật ngồi thẳng dậy khi nhận ra đầu mình tựa bao giờ đã tựa vào bờ vai của người đàn ông bên cạnh.

Thúy Vy thẹn chín người, vừa lại thấy ức. Vy bật thốt:

- Ông...

Người đàn ông bên cạnh vẫn vô tình nhìn cô rồi hỏi:

- Cô thức rồi à? Xe đã gần vào bến rồi đấy.

Vy vẫn còn ảm ức, chợt cô gắt giọng cự nự với anh:

- Sao... sao tôi lại ngủ trên vai ông?

Vẻ đầy ngạc nhiên, người đàn ông mở to mắt lý giải:

- Cô quên rồi à? Chính cô đã dựa vào vai tôi ấy chứ. Tôi mỗ vai suốt cả một quãng đường, thấy xe gần vào bến mới dám lay cô dậy.

Vy chợt giật mình thăm hỏi – chẳng lẽ cô đã làm việc ấy thật sao? Thôi chết. Sao cô có thể hồ đồ ngủ gật vào vai người ta kia chứ?

Trong lúc lòng Vy đang rối bời lúng túng thì người đàn ông như chợt hiểu ra ý câu hỏi của cô, liền buột giọng khó chịu:

- Ý cô cho là tôi là kẻ lợi dụng à? Nói thật cho cô biết, tôi không phải hạng người đó.

Vy bất ngờ trước giọng nói xẵng của người đàn ông, cô lúng túng không biết đáp lời sao, cũng khó lòng mở lời xin lỗi. Vy buộc phải giữ im lặng mà cứ nghe nhấp nhòm trong lòng, sợ người ta sẽ còn làm khó nữa.

Giây lát sau, cô cũng tìm ra được cho mình câu nói làm hòa?

- Bộ gân vào bên rồi hả?

Người đàn ông vẫn với gương mặt lạnh lùng gật đầu thay lời đáp:

Vy thấy hơi quê, nhưng lại chợt hỏi tiếp:

- Ở đây khi xuống xe, mình sẽ đi tiếp bằng phương tiện gì để vào thị trấn, thưa ông?

Lại một cái nhìn, lần này kèm theo một câu hỏi cho Vy:

- Lần đầu tiên cô đến đây à?

Vy khẽ gật đầu dè dặt:

- Vâng.

Người đàn ông không hỏi gì thêm, khẽ đáp:

- Cô mang nhiều hành lý khi xuống xe nên đi xích lô máy là hơn.

Thúy Vy gật đầu, lần này tỏ ý muốn cảm ơn. Chần chừ giây lát, Vy mở miệng định hỏi tiếp, nhưng đúng lúc xe đã dừng bên.

Mọi người lục đục soạn hành lý, chen lấn nhau xuống xe. Đến lúc này đây mới chợt nhớ, cô vội đứng dậy đỡ chiếc valy to đùng của mình trên kệ hành lý xuống.

Lấy đến chiếc thứ hai, định bước rời khỏi xe, nhưng dòng người đông cứng làm Vy chẳng thể nào bước đi. Người đàn ông có vẻ sốt ruột trước sự chậm chạp của Vy, bèn lên tiếng:

- Cô có sợ, nếu tôi xách giùm hành lý của cô không?

Vy chợt vội nhìn lên lúng túng đáp:

- Không đâu... Tôi cảm ơn ông...

Người đàn ông không tỏ thái độ gì trước lời cảm ơn của Vy. Anh cúi xuống xách chiếc va ly to nhất, lách mình bước đi trước. Vy nới gót bước theo chân người đàn ông và rồi cô cũng xuống được xe.

Thúy Vy thở phào đưa tay quệt trán. Sực nhớ đến người đàn ông, cô ngẩng lên nhìn định nói lời cảm ơn lần nữa, nhưng chẳng thấy ông ta đâu, cả hành lý của cô cũng đã biến mất.

Vy ngơ ngác nhìn quanh tìm kiếm mà lòng thăm lo, rồi mắt Vy cũng nhìn thấy dáng vóc người đàn ông đang sải bước nhanh hướng ra cổng, mang theo chiếc va ly của cô.

Thúy Vy thoáng hoảng, vội kéo lê hành lý cất bước theo nhanh, nhưng dường như bước chân của Vy càng nhanh thì dáng người đàn ông cũng vội vã. Vy phát hoảng đi như chạy. Thôi chết, chẳng lẽ hẳn là kẻ gian? Còn hỏi gì nữa, chắc chắn là vậy rồi.

Trời ơi! Sao cô lại có thể dễ tin, giao đồ cho người lạ không hề quen biết chứ?

Nỗi lo sợ làm Vy hoảng loạn, cô mở miệng định kêu lên, nhưng rồi quai hàm như cứng lại, chẳng phát ra được lời nào.

Bất chợt Vy vui mừng quá đỗi khi thấy người đàn ông dừng lại, mắt đảo đảo nhìn quanh tìm kiếm. Như mở cò trong bụng, cô sải bước gấp gấp, chân này tréo chân kia muôi chúm nhui mà vẫn đi. Đến được bên người đàn ông, Vy hồn hển thở gấp mà mắt vẫn không thôi ngó chăm chăm vào ông ta.

Người đàn ông như không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô, mở mắt to đầy vẻ ngạc nhiên, anh hỏi:

- Cô sao vậy? Có ai đuổi theo cô à?

Vy lắc đầu vẫn còn thở mệt mà không thôi ngó ông ta đầy vẻ cảnh giác.

Không quan tâm đến thái độ kỳ quặc của cô gái đi cùng chuyến xe với mình nữa, người đàn ông quàng lấy chiếc túi xách của mình lên vai, rồi chỉ vào chiếc va ly của Vy mà nói:

- Tôi để hành lý này lại cho cô. Cô đứng đây đón xe mà đi sẽ an toàn hơn. Đi xe trong bên xô bồ nguy hiểm lắm.

Người đàn ông bước đi sau câu nói không đợi lời đáp của cô, bước đi nhanh khỏe như cô thấy. Ông ta đã đi mất hút nơi cuối đường mà Vy vẫn còn đứng trân mình theo, chưa hoàn hồn lại...

Thúy Vy nhìn quanh một lúc, trước mắt cô là văn phòng của phòng tổ chức. Cánh cửa gỗ im lìm đóng kín làm dấy lên trong lòng cô một chút hồi hộp.

Vy cố lấy lại bình tĩnh bằng những hơi hít sâu. Cô nhẹ đưa tay gõ cửa liền ba tiếng vào cánh cửa đã ngã màu thời gian.

Một giọng nói bên trong vang ra liền sau đó:

- Vào đi!

Vy đẩy cửa bước vào, trước mặt Vy là người đàn ông tóc đã lấm tẩm hoa râm. Một gương mặt hần sâu những vết dạn dày sương gió.

Vy khẽ gật đầu chào ông và do dự mở lời:

- Thưa chú! Chú là...

Cặp kính mắt khẽ kéo lên, người đàn ông mỉm cười thoáng vui đáp ngay chẳng để cô kịp nói:

- À, cô bé đây rồi. Trần Thị Thúy Vy, đúng không?

Vy khẽ gật đầu thẹn thùng đáp:

- Thưa chú, cháu đến đây là để nhận việc...

Người đàn ông cười xởi lởi:

- Ủ, tôi có nghe nói sẽ tiếp nhận một cô kỹ sư mới đến đây. Nào, ngồi xuống đi cô bé, rồi mình sẽ làm việc.

- Dạ.

Vy nhẹ kéo chiếc ghế gần đó, cô ngồi xuống, rồi khẽ đưa mắt lướt nhìn xung quanh căn phòng. Mọi thứ đều cũ kỹ và trông thật giản dị. Một văn phòng của Cục nghiên cứu phát triển rừng lại đơn sơ đến thế này, chẳng trách sao không mấy người chịu gò mình về với vùng cao nguyên heo hút này.

Tiếng ông trưởng phòng vang lên làm Vy thót giật mình chột tỉnh:

- Bây giờ, cô thành thật cho tôi biết nhé! Tại sao cô bé lại đến nơi này?

Vy thoáng tròn mắt nhìn ông vẻ không hiểu rồi ấp úng trả lời theo lý do của mình.

- Dạ thưa... nhận được giấy mời nhận việc nên cháu mới đến đây...

Người đàn ông nhìn Vy cười ý nhị, lắc đầu:

- Không phải vậy. Ý tôi muốn hỏi là động lực nào để khiến cô tình nguyện xin lên làm việc nơi cái cao nguyên heo hút gió mưa này?

Thúy Vy bẽn lễn ngập ngừng đáp:

- Cháu không biết. Có lẽ do tại cháu thích rừng...

Người đàn ông bật cười khà:

- Thích rừng à? Vậy cũng tốt. Yêu thích dẫn con người ta đến gần bó mà, phải không?

Rồi chợt đổi giọng, ông tiếp:

- Nhưng thích cũng chưa đủ đâu cô bé ạ. Nghề rừng này đòi hỏi con người ta nhiều thứ lắm. Chẳng hạn như phải say mê nè, từ say mê người ta mới đủ nghị lực mà vượt qua những khắc nghiệt, bất trắc của thiên nhiên khôn lường.

Vy gật đầu về tự tin:

- Dạ. Cháu hiểu. Cháu muốn thử sức của mình. Cháu nghĩ là cháu sẽ làm được...

Ông trưởng phòng già tùm tùm cười nhìn Vy giây lát rồi nói:

- Nhìn cô tự tin tôi cũng có chút yên tâm cô bé ạ. Nhưng ở đây buồn lắm đấy, không có câu lạc bộ, không vũ trường, sân khấu gì cả, chỉ có người bám đất và cây rừng vây quanh và đôi khi cả rắn rết nữa đấy.

Vy thoáng rùn mình sau câu nói của ông, nghĩ đến rắn rết là cô nghe rợn rợn cả người. Vy sợ nhất là loài sinh vật ấy...

Cái nhìn quan sát của người đàn ông làm cô thấy chột dạ. Ông ấy đang thử mình mà tỏ ra thái độ như thế thì còn được gì nữa.

Vy lấy lại bình tĩnh, chắc giọng đáp với ông:

- Những thú vui ấy có hay không cũng không sao, vì cháu đã xem niềm vui nơi công việc rồi mà. Và cháu cũng không cảm thấy sợ rắn rết đâu.

Người đàn ông gật gù bật cười vui:

- Tốt! Cô có vẻ can đảm lắm. Trước đây đã có mấy người nói như thế, nhưng tiếc là họ đã không làm được. Tôi mong rằng cô không phải là người giẫm lên bước chân của họ nhé.

Thúy Vy đỏ mặt có chút tự ái, nhưng vẫn giữ giọng nhẹ nhàng hơn:

- Cháu đến đây không phải là do bốc đồng hứng chí, cũng không phải tìm một nơi tạm bợ có việc làm đâu ông ạ. Cháu thật sự muốn cống hiến sức mình.

Người đàn ông gật gù, nét mặt có vẻ vui hơn từ những vết nhăn giãn ra nơi trán. Ông cất giọng động viên Vy:

- Tôi rất vui khi nghe câu nói này của cô bé. Chúng tôi rất cần những người chân chính yêu nghề như cô đây. Tuổi trẻ có thể làm được tất cả mọi điều khi đã quyết tâm. Tôi tin cô cũng sẽ làm được. Nhất định nhé cô bé.

Vy mắc cỡ lý nhí:

- Dạ, cháu không dám hứa. Nhưng cháu sẽ cố...

Người trưởng phòng trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Ở đây công nhân rừng thì nhiều lắm, nhưng những người như cháu lại rất thiếu. Công việc của cháu sẽ là nghiên cứu phát triển giống cây rừng trồng ở đây. Tôi đã quyết định đưa cháu về trạm...

Lời ông trưởng phòng bị cắt đứt bởi tiếng gõ cửa. Một người phụ nữ luống cuống bước vào, trên gương mặt còn lấm tấm những giọt mồ hôi. Chị đưa vội cánh tay áo đã thấm ướt mồ hôi lên quệt nơi trán, rồi gật đầu chào ông trưởng phòng và cả Vy.

- Thưa chú ba, tôi mới đến.

Chú ba, theo cách gọi của người phụ nữ với ông trưởng phòng. Ông vội lên tiếng:

- À, chị Cẩm. Mệt lắm phải không? Ngồi xuống uống nước đi đã.

Chị Cẩm, người phụ nữ vừa mới đến vội ngồi xuống bưng lấy tách nước trà chú Ba lấy cho, uống lấy một hơi, rồi nhìn chú, nói:

- Chú Ba ạ? Tôi đến đây là nghe theo lời chú để nhận người mới về trạm. Vậy có người chưa chú?

Chú Ba nhìn Vy nói:

- Vy à? Đây là chị Cẩm, ở trạm số hai. Sau này cháu sẽ về làm việc với chị ấy đấy. Còn đây là cô Thúy Vy, kỹ sư mới ra trường được bổ nhiệm về trạm của chị Cẩm đấy. Hai người làm quen nhau đi.

Thúy Vy khẽ gật đầu chào chị Cẩm, lí nhí nói:

- Chào chị...

Người phụ nữ tên Cẩm vội cười tươi, đẩy về thân thiện:

- Trước lạ sau quen mà. Em Vy cứ gọi tên là chị Cẩm cho thân thiện. Có em về trạm thật là hay. Ở đây thiếu người, làm cho mình chị cứ xoay như chong chóng.

Ông Ba nhẹ cười với lời than của chị Cẩm, rồi nhìn Vy nói thân thiện:

- À, tôi quên cho cháu biết trạm số hai cách đây khoảng bảy cây số đường đi. Khá xa trung tâm, phải không cháu?

Vy nhìn ông khẽ nói:

- Dạ, không sao đâu chú. Cháu đến đây làm việc chứ có phải đi chơi đâu mà ngại xa hay không xa trung tâm.

Ông Ba lại nói tiếp:

- Trạm số hai này tính thêm cháu nữa là ba người. Trưởng trạm là Lê Trí Nguyên. Cậu ta hơi cộc tính nhưng rất tốt. Cậu ấy không theo học trường lớp nào cả, chỉ tự nghiên cứu học theo sách vở ở nhà, có học hàm thụ rồi cũng lấy được bằng kỹ sư như cháu. Do vậy, ngôn ngữ sử dụng không được khoa học lắm. Nhưng lại là một trong số người giỏi nhất ở công ty đấy cháu! Bà chị Cẩm này thì phụ trách nhiều việc lắm, sau này cháu sẽ rõ thêm khi trò chuyện với chị ấy.

Quay sang chị Cầm, ông lại nói:

- Bây giờ chị Cầm có thể đưa cô Vy về trạm sắp xếp chỗ ở. Cô Vy còn mới lạ, có gì thì giúp đỡ cô ấy nhé chị Cầm.

Chị Cầm khẽ gật đầu, đứng lên chào chú Ba. Vy thấy thế cũng vội đứng lên nói lời cuối:

- Thưa chú! Cháu đi, cháu sẽ cố gắng làm việc.

Ông Ba gật đầu, nhón bước tiến hai người phụ nữ ra khỏi phòng, lúc này, nắng sáng đã vượt qua những hàng cây xuyên vào cửa phòng.

Trời hôm nay có vẻ trong và khoáng đãng hơn. Một báo hiệu ngày khởi đầu tốt đẹp cho Thúy Vy.

Chiếc xe máy cũ kỹ của chị Cầm đưa Vy vòng qua hết con đường này đến con đường khác. Những dốc đường ngoằn ngoèo uốn lượn làm cho Vy thấy chóng mặt quay vòng.

Cô vội nhắm mắt lại để định thần, chợt nghe giọng hỏi của chị Cầm vang lên:

- Thúy Vy lên đây bao giờ vậy?

Vy mở mắt vội trả lời:

- Dạ. Em lên đây lúc chiều hôm qua. Ở nhà trọ một đêm rồi mới đến gặp chú Ba sáng nay.

- Em mới lên xứ này lần đầu phải không? Thấy nơi đây yên lành chứ Thúy Vy.

Vy nhẹ cười đáp, cô thấy đã thoải mái hơn khi nói chuyện.

- Em thấy nơi đây rất đẹp, dân ở đây hiền lành, dễ gần, thảnh thơi em có ra nói đây khi cùng bạn bè lên Đà Lạt chơi. Nhưng đây là lần đầu tiên em được đi sâu thế này.

Giọng chị Cầm cười giòn:

- Ở đây chỉ có rừng cây bao quanh, không đẹp như Đà Lạt đâu em gái. Dân xứ này khổ cực lắm, không như dân ở nơi em ở đâu.

Vy hồn nhiên đáp:

- Nhưng mà em thích. Ở đây trong lành quá chị nhỉ?

Chị Cầm cười hiền:

- Nơi mới em thấy lạ nên thích đây. À chị đã nhờ người dựng cho em một gian phòng kế bên nhà chị rồi.

Vy khẽ nói:

- Cám ơn chị. Em được ở riêng một gian thế kia à?

- Ở đây đất đá ven rừng rộng thênh thang, em có kéo theo cả tiểu đội lên đây cắt nhà ở cũng chẳng sao nữa là.

Thúy Vy lấy làm vui thích khi trò chuyện với chị, rồi cô khéo léo hỏi:

- Chị Cầm chắc đã có gia đình rồi? Nếu không, em ở luôn bên nhà chị thì vui biết mấy.

Chị Cầm cười xòa:

- Tôi có hai cháu rồi em ạ. Đứa lớn đã được mười sáu, đi rừng với mấy chú giỏi lắm.

Vy gật gật đầu nói:

- Hay thế kia à! Cha cháu chắc cũng làm nghề rừng hả chị?

Chị Cầm lắc đầu:

- Cha cháu làm bên kiểm lâm em ạ. Nhưng đã mất cách đây ba năm rồi.

Vy chột hột hận khi vô tình khơi lại nỗi đau của chị. Cô nhỏ giọng:

- Em xin lỗi chị.

Chị Cầm chột cười xua đi, giọng lại vui như cũ:

- Có gì đâu em. Chuyện cũng đã mấy năm rồi. Bây giờ chị sống với con chị cũng thấy hạnh phúc. À, khi nào rảnh, cứ sang chị chơi, hay dọn sang ở luôn cũng được.

Vy cười nhìn chị nói:

- Chị nói vậy em qua liền. Em chỉ sợ làm phiền chị thôi.

Chị Cầm lắc đầu ý như chịu thua Vy, rồi chột hỏi:

- Chị không hiểu tại sao từ thành phố em lại xin về đây làm? Máy cô cậu ở đây quê chính - gốc đấy nhé, xa quê học mấy năm ra trường lại chẳng chịu về đây. Em thì lại khác họ lắm.

Vy chỉ cười, hỏi lại:

- Chị thấy em lạ hơn họ phải không?

- Ừ, lạ.

Vy bật cười, nói đùa:

- Có lẽ tại em “man” chị ạ. Ba mẹ em bảo em vậy đó. Chị có thấy em man không?

Chị Cầm cười theo:

- Ừ "man" thật đấy. Đưa con man này về trạm không biết có sao không nữa.

Vy thôi đùa, giọng cười hỏi:

- Ông Trưởng trạm là người như thế nào hả chị? Nói cho em biết để em dễ tiếp xúc.

Cầm nhìn Vy trả lời:

- Ồ "Lão vô tri" ấy hả? Em khỏi cần biết trước để làm gì, lão vô tri ấy... mà thôi gặp lão em sẽ rõ mà.

Vy tròn mắt ngạc nhiên nhìn chị Cầm hỏi:

- "Lão vô tri" là ai vậy chị?

Chị Cầm thấy mình nói lỡ lời, nên thôi im lặng không đáp. Nhưng Thúy Vy vẫn không hiểu, cô làm chị Cầm phải buông lời:

- Thì là ông trưởng trạm Lê Trí Nguyên.

Vy tò mò hỏi tiếp:

- Sao lại gọi là người vô tri hả chị? Ông ấy già lắm hả?

Cầm lắc đầu đáp:

- Không già lắm, nhưng cũng không còn trẻ. Ba mươi ba tuổi rồi nhưng vẫn chưa có vợ. Cũng phải thôi, gương mặt lúc nào cũng khó đăm đăm. Người khó tính nhưng lại chẳng màng đến cô nào cả. Thử hỏi có ai chịu lấy?

- Ông ấy khó tính lắm sao mà người ta gọi lão này lão nọ hả chị?

Chị Cầm cười:

- Lo rồi hả cô bé? Đã bảo đừng hỏi trước không hay đâu.

Nhưng rồi tiếp theo sau đó chị Cầm cũng giải thích:

- Bảo cậu ấy khó thì cũng có phần, con người không thích đùa lại rất nghiêm chỉnh trong công việc. Trước em đã có hai người làm rồi nhưng lại dong tuốt vì buồn, hoặc một phần do tính của cậu Nguyên. Nói vậy chứ em đừng sợ. Chỉ cần cậu ấy bảo gì em làm nấy thì sẽ êm chuyện cả thôi.

- Em không sợ đâu. Em nghĩ khi mình làm đúng thì có gì phải lo sợ hả chị?

Chị Cầm gật đầu cười:

- Người vậy chứ giỏi lắm Vy ạ. Bốn năm trước làm gì có trạm số hai này. Do cậu Nguyên nghiên cứu lai tạo ra được giống cây lấy gỗ có chất lượng tốt mà thời gian tăng trưởng lại ngắn nữa. Viện quyết định mở thêm trạm số hai và nhận cậu ấy vào nghiên cứu ấy chứ.

Rồi chợt đưa tay chỉ vào rừng cây xanh um gần bên lối đi, chị lại bảo:

- Cả mấy chục hecta rừng trắng này là sở hữu của cậu Nguyên đấy Vy ạ. Khi nhà nước khuyến khích giao đất cho dân trồng rừng, cậu ấy dám nhận cả khu đồi này và gây rừng đấy.

Vy gật gù vẻ thán phục theo từng lời nói của chị Cẩm. Cô đưa tầm mắt phóng nhìn cánh rừng bạt ngàn rộng lớn mà không tin rằng có một con người siêu năng tài tình như thế.

Nghĩ vậy, nhưng Vy vẫn chưa thể hình dung ra được người trưởng trạm đó như thế nào? Có đúng như tất cả những gì chị Cẩm kể không? Như thế hẳn phải là một con người đầy nghị lực lắm. Và có lẽ những nhọc nhằn khổ cực đổ xuống mảnh đất này, tạo nên tính cách con người này chăng?

Chiếc xe đưa Vy qua một con dốc rồi bất ngờ chị Cẩm hãm tốc độ chậm lại, xe dẫn xóc vượt qua một khu đất mấp mô.

Vy vụt hỏi:

- Đường đi đâu mà xấu vậy chị?

- Đường vào trạm đây em. Cũng tại cái lão Nguyên, đào xới lên làm gì cũng chẳng hiểu nữa.

Câu trả lời cho Vy vừa dứt thì chị Cẩm cũng đã thắng xe. Vy bước xuống trong ánh mắt nhìn ngỡ ngàng.

Trước mặt Vy là ngôi nhà xinh xinh với kiểu dáng lạ mắt.

Ngôi nhà toàn bằng gỗ thông quen thuộc có khắp nơi trên vùng đất này. Một phong cách cao nguyên có khác.

Tiếng chị Cẩm vang lên làm Vy giật mình, quay lại nhìn chị:

- Ấy! Em đừng bước lên những mô đất. Nếu không bị hét điếc cả tai đó. Cây đang được ươm trồng thí nghiệm đấy.

Vy ngơ ngác nhìn xuống thấy chân mình đã kề bên những luống đã được ươm cho chồi non mơn mớn. Vy vội dịch chân ra vừa lúc chị Cẩm lên tiếng bảo:

- Em vào trạm đi Vy, xem có ông trưởng trạm không để trình diện.

Vy gật đầu rồi bước theo sau chị Cẩm.

Vy đảo mắt xung quanh như tìm kiếm một dáng người nào đó nhưng tuyệt nhiên không thấy.

Tiếng chị Cẩm lại vang lên như giải tỏa được sự hồi hộp trong lòng Vy.

- Cái cậu này lại bỏ trạm đi đâu nữa rồi. Có lẽ vào rừng chứ không đi đâu hết.

Rồi như muốn tạo sự thoải mái cho Vy, chị tiếp:

- Hay là Vy đi vòng quanh quan sát để quen. Chốc lát, chị dẫn em về chỗ nghỉ sau.

Liệu cô có thể chịu đựng được cái tính của con người ấy không? Một con người mà theo chị Cẩm nói là lắm tài nhưng cũng nhiều tật.

Bất giác, Vy lại hình dung ra một gương mặt nhăn nhúm thô kệch đầy nếp nhăn và đôi mắt lúc nào cũng đăm đăm trừng trừng nhìn kẻ khác của người đàn ông.

Có thể lắm chứ. Theo cách nói của chị Cầm thì hẳn gương mặt ấy có nhiều nét của ông ta.

- À, chị Cầm! Vừa ra thị trấn về hả chị?

Một giọng trầm, là lạ vang lên đã làm Vy giật mình. Vội quay người lại nhìn, bất ngờ sững sốt cho Vy khi cô kịp nhận ra người đàn ông vừa lên tiếng.

Một thoáng tâm trạng tương tự như Vy, người đàn ông nhìn cô vẻ ngạc nhiên. Rồi nhẹ chớp mắt, quay sang chị Cầm, anh hỏi:

- Tổng trạm có bỏ sung người về không chị? Trai hay gái? Công tác trong ngành mấy năm rồi?

Chị Cầm cười hớn hở khi bắt gặp người đàn ông nọ.

- À, có người rồi đấy. Từ nay cậu không còn có để chê tôi vụng về nữa. Đây là cô Thúy Vy, người được phân công về trạm của mình. Vy à, đây là cậu Nguyễn, trưởng trạm số hai này đó.

Lời giới thiệu của chị Cầm chưa kịp cho Vy phản ứng thì cô đã nghe tiếng thốt của Nguyễn.

- Cô này đây ư? Sao lại bỏ sung về đây?

Chị Cầm gật đầu đáp:

- Vâng. Có gì đâu không được hả cậu?

Chị Cầm vẫn trân trân vào mắt nhìn Nguyễn. Còn Nguyễn như nhận ra cách nói của mình không hay lắm, bèn khò lấp anh. nói:

- À, không. Tôi tưởng cô ấy là bà con với chị.

Câu nói khéo léo khò lấp mấy cũng đủ cho Thúy Vy thấy đầy vẻ gượng gạo.

Cái bất ngờ khi nhận ra ông trưởng trạm chính là người đàn ông cùng xe với cô chiều hôm qua chưa kịp làm cho Vy hình thành được một ý nghĩ gì thì nay lại dấy lên trong cô đầy lòng tự ái.

Không tự ái sao được khi trong câu nói của ông ta đầy sự xem thường cô. Một câu nói đầu tiên thôi, đã nghi ngờ hoàn toàn năng lực của cô rồi.

Bây giờ Vy mới dần hiểu ra từ "vô tri" mà mọi người ghép đặt cho Nguyễn. Nhưng có lẽ hoàn toàn không đúng lắm, bởi sau cái khò khan tình cảm của hẳn là bản chất kiêu ngạo, thái độ khinh bạc mọi người thì đúng hơn.

Tiếng Nguyễn vang lên:

- Chú Ba bảo nhận người về rồi còn nói gì nữa không chị?

- Có chứ. Chú ấy bảo cậu nên giúp đỡ Thúy Vy. À, còn có giấy gọi lên cho cậu nữa đây.

Nguyên cầm lấy vội mảnh giấy, mở ra đọc lướt. Một thoáng cau mày, giọng anh tỏ ra bức dọc:

- Họ làm thế này sao được. Tôi cần người có kinh nghiệm lâu năm trong ngành chứ tôi cần sinh viên mới ra trường làm quái gì? Rồi đây không đạt được hiệu quả, lúc ấy lại quy trách nhiệm cho tôi cho mà xem.

Một tiếng "hừ" kèm theo sau câu cuối lời của Nguyên, làm Vy nóng ran cả mặt. Cô nghe tức lắm, tìm lời trả đũa nhưng sao cô nghĩ mãi mà chẳng ra.

Nguyên hơi dịu xuống khi thấy gương mặt kém vui của Vy, nhưng anh vẫn nói cộc lốc:

- Cô mới ra trường năm nay phải không? Vậy cô bao nhiêu tuổi?

Vy hất mái tóc sang một bên nhìn Nguyên, bướng bỉnh đáp:

- Dạ thưa trưởng trạm, tôi có ghi đầy đủ họ tên, năm sinh trong lý lịch xin việc làm rồi ạ.

Ánh mắt thật nghiêm, Nguyên không tỏ thái độ gì cả, hỏi tiếp:

- Cô trải qua mấy năm để lấy được bằng đại học vậy?

Vy đáp về tịt hờ:

- Như bao người khác, tốt nghiệp sau bốn năm, nhưng chưa bao giờ thi rớt. Như vậy tốt chứ, thưa trưởng trạm?

Nguyên nhếch môi cười:

- Thế thì cô mới hai mươi hai tuổi, tôi làm toán không sai chứ?

Vy thoáng bất ngờ, cô nhận ra mình quá ngốc để lọt vào bẫy của hắn ta.

Vội phản ứng, cô nói giọng đầy kiêu hãnh:

- Tốt nghiệp loại Ưu. Vì thế tôi tin những gì người ta làm được, tôi cũng làm được.

Vy cố nhấn mạnh chữ "người ta", ám chỉ cho Nguyên biết cô đang nói về anh.

Sắc mặt của Nguyên vẫn không có gì thay đổi, giọng anh vẫn đều đều như cũ.

- Ở đây tôi không hề quan tâm tốt nghiệp loại "Ưu" hay loại "Không ưu". Tôi cần người chịu làm việc, có năng lực thật sự. Tấm bằng đối với tôi không quan trọng.

Vy xịu xuống, sau câu phủ nhận của Nguyên, một mối ác cảm hình thành trong lòng cô.

Cho rằng hắn nói đúng đi, năng lực là trên hết, nhưng thật sự cô cất lực lắm mới đạt được kết quả như vậy chứ. Hắn nói thế chẳng khác nào hắn cho rằng cô là kỹ sư giả không bằng.

Vy chột ngắc đầu lên nhìn thẳng Nguyên, ánh mắt cô đầy vẻ cương quyết. Cô tự tin cất giọng như muốn tỏ ra năng lực của mình.

- Tôi biết mình còn trẻ, non kinh nghiệm, sẽ gây khó khăn cho ông không ít. Nhưng tuổi trẻ cũng có những ưu điểm chứ ông. Đó là tính sáng tạo, ham học hỏi, tôi tin tôi sẽ làm được những việc mà ông giao phó.

Đôi mày rậm thoáng chút thư giãn ra, nhưng vẫn giọng khô khan của Nguyên:

- Việc ấy rồi hắn hay. Mong rằng tôi và cô đều hợp tác tốt đẹp.

Chỉ nói bấy nhiêu, Nguyên quay đi định bước vào phòng thí nghiệm. Chột nghĩ sao, anh lại ngoảnh mặt nhìn Thúy Vy.

- À, mà tôi không ngờ cô sẽ làm việc ở đây. Có lẽ do ông trời sắp đặt. Nếu biết trước, tôi đã dẫn cô về đây để khỏi nhọc công cô đi vòng vèo nhiều nơi.

Rồi ngo sang chị Cẩm, anh đổi giọng bảo:

- Bây giờ phần chị Cẩm dẫn cô Vy về nơi nghỉ, đi đường đèo dốc ở xứ mình không quen, dễ mệt mỏi lắm.

Chị Cẩm chưa kịp gật đầu với Nguyên, giọng Vy đã lên tiếng chối từ:

- Tôi thấy không cần thiết lắm đâu. Tôi vẫn khỏe và có thể bắt đầu công việc ngay bây giờ, thưa trưởng trạm.

Anh nhìn cô nói:

- Hãy gọi tôi là Nguyên. Cô có thể làm việc ngay bây giờ, nếu như cô thích.

Nguyên đáp gọn không biểu hiện cảm xúc gì sau câu đề nghị, nhưng thật ra mang ý đối chọi của Vy.

Bây giờ người hối hận là Vy chứ không ai khác. Cô thấy mình quá trẻ con khi muốn trêu tức con người ta.

Quả thật Vy bắt đầu thấy đúng với cách gọi "lão vô tri" dành cho Nguyên. Một con người chẳng chút cảm xúc, không một nụ cười và trợ trợ như đá hay sao ấy!